

FORA IMPERIALISTES D'ORIENT MITJÀ

nº 69 març 2006 - donatiu 1,50 euros

Política pàg 4, 5
30 aniversari del 3 de març a Vitoria
"Som una nació i tenim dret a decidir"

Sindical pàg 6,7, 11-13
Pacte Nacional d'Educació
Privatització de la sanitat
En polèmica sobre Seat
Crisi de sobreproducció a l'automòbil

Pàgines pàg 8-10
Fora Imperialistes de l'Orient Mitjà

Internacional pàg 14-16
Lluita contra la precarietat a França
Petrolers patagònics en lluita

Correo Internacional- Especial guerra d'Iraq

Suplement Dona Treballadora

Brokeback Mountain, del director Ang Lee

A hores d'ara ja tothom sap que es tracta d'una història d'amor entre dos cowboys, que a més ha estat nominada a un munt d'òscars de l'Acadèmia de Hollywood, entre ells al de la millor pel·lícula de l'any, i que se n'ha endut algun (com ara el de millor director), però les males llengües diuen que els acadèmics no han permès que acabés guanyant un film que gosa tocar el mascle americà per excel·lència, el cowboy, i el fa enamorar-se d'un altre home. Cal recordar que en alguns llocs dels Estats Units s'ha censurat la pel·lícula i no s'ha pogut visionar.

Ang Lee ha fet un western per retratar la vida americana d'una manera rotunda, encertada i commovedora, ha pintat una societat puritana de doble moral, opressiva i ignorant. I resulta que Ang Lee és taiwanès, potser per això mateix –com a estranger– té la distància que es necessita per analitzar i fer la dissecció d'un model de societat, i ho fa amb molt de compte però sense gens de pietat.

Algú ha escrit que en aquest film es troba la mitologia nord-americana oberta en canal, que el director gosa dinamitar el que els ianquis pensen de si mateixos des de dins de casa seva. Però nosaltres volem posar per damunt de tot que un director de cinema savi, amb molt de tacte i poca compassió, ens explica una història d'amor impossible que necessita de poques paraules, un afecte que neix de la soledat compartida en un lloc allunyat, una relació immortal i universal. Bella i emotiva, com tantes d'altres. Només que la parella són dos homes.

Caché (Escondido), del director Michael Haneke

Un periodista comença a rebre vídeos que estan rodats d'amagat i on se'l veu amb la seva família, a més vénen acompanyats de dibuixos de difícil interpretació. Sembla ser que li són enviats per algú que el coneix des de fa molt de temps. Així que tot apunta a que ell i la seva família estan amenaçats. Això és el que llegim a la premsa, on també s'afirma que es tracta d'un thriller. De fet el film és una espècie de puzzle on tot té un significat perquè tot és una clau i no existeix res d'accessori.

Michael Haneke fa pel·lícules compromeses (amb totes les lletres i amb el tot el seu significat), per això darrera els fets concrets de la trama el que de veritat trobem són autèntiques pedrades. No és la primera pel·lícula on Haneke qüestiona les bases sobre les quals s'assenta la burgesia francesa, una de les pedrades que ens llança des de la pantalla és la denúncia de la hipocresia com a part de la nostra cultura occidental. Diuen els crítics que el tema de Caché és la culpabilitat negada (amagada), i que el seu protagonista podria ser una al·legoria d'Europa.

Caché (Escondido) és com un avís als successos violents que van ocórrer a França fa poc. Les segones generacions d'àrabs, educades en els valors de la República, porten dins la ràbia de la frustració i el dolor de ser ignorats per l'europeu mitjà el qual, des de la seva comoditat, oblida reflexionar sobre la seva pròpia culpa i l'amaga com a única manera de defensar el que és seu. Haneke ens llança pedrades sobre la consciència o –el que és el mateix– ens envia cintes anònimes a casa en les quals ens veiem reflectits. I ens posa nerviosos.

Tres anys després l'imperialisme es troba empantanat a l'Iraq en tots els terrenys. Militarment, el Pentàgon no veu una fi a les "tasques" d'ocupació i reconstrucció d'un aparell d'estat subordinat als dictats de Washington, mentre el desgast polític intern per les contínues morts de soldats nord-americans comença a provocar moviment de familiars i pacifistes que van ressuscitant el fantasma del Vietnam.

Des del punt de vista econòmic perquè dels plans inicials que preveien "rendibilitzar" l'ocupació militar amb l'extracció i venda de petroli estan fracassant, a causa de els continus actes de sabotatge. La dura resistència entretant obliga a la Casa Blanca a mantenir i augmentar el contingent militar i una enorme factura d'ocupació.

Políticament, per que a l'Iraq la política de l'imperialisme destinada a assegurar l'ocupació, va ser promoure la confrontació sistemàtica entre comunitats per a impedir la seva unitat contra l'invasor. Però avui es pot escapar del control ianqui i obrir un procés imparable de ruptura de l'estat iraquiana, una ruptura que desestabilitzaria l'àrea, amb un estat kurd al nord impossible d'acceptar per Turquia, i un estat xiïta al sud que reforçaria la influència d'Iran en la zona.

Davant aquest panorama que ajuda que Bush s'enfonsi en les enquestes d'opinió nord-americanes, aquest està disposat a donar senyals de força i determinació per a imposar el seu dictat. Emprèn una ofensiva a gran escala en Samarra, després de mesos en els quals el principal objectiu de les forces d'ocupació nord-americanes era evitar baixes i replegar-se en les seves bases. Alhora impulsa en el Consell de Seguretat de l'ONU advertiments i sancions contra el règim de Teheran. El paper de la Unió europea i l'Estat espanyol és de complet seguidisme de la política nord-americana. Es justifica tota la pressió sobre Iran deixant mans lliures als Estats Units per a aplicar sancions o una eventual intervenció militar. En la situació concreta la principal amenaça contra Iran serien bombardejos massius de "càstig" no per a procedir a una ocupació militar del país, sinó per a intentar doblegar el règim iranià, que, conscient del nou paper que juga en la regió i que està com nombre ú en la llista negra de Bush, busca independitzar-se més del dòlar posant en marxa una nova borsa del petroli en euros.

A propòsit de l'exigència dels EE.UU. i la UE perquè Iran pari el seu programa nuclear, en sectors de l'esquerra i els moviments socials s'ha obert un debat: "si estem contra l'armament nuclear, hem d'oposar-nos a l'exigència que Iran pari el seu programa nuclear?" La nostra posició és que Iran té tot el dret a desenvolupar el programa nuclear, tant amb fins pacífics com militars. Per a arribar a un món en pau i sense armaments, la seqüència de passos és decisiva. Com

EE.UU. o Israel exigeixen a Iran que no desenvolupi la tecnologia nuclear, quan ambdós disposen de bombes atòmiques? Per què no es desarmen ells primer? L'exigència que Iran o Corea del Nord no desenvolupin l'energia nuclear no és més que la garantia d'hegemonia i domini imperialista. El perill de les armes de destrucció massives és real, però el principal perill de la seva utilització són EE.UU. i Israel. Ells sí han utilitzat sistemàticament aquestes armes contra els pobles. Mentre no desarmem l'imperialisme, és una política reaccionària exigir a estats menys poderosos i que estan amenaçats per ell que renunciïn a programes d'armaments.

Mentre aquesta escalada de violència imperialista a l'Orient Mitjà creix, el seu aliat sionista que està en procés electoral, llança una nova provocació contra el poble palestí, assaltant la presó de Jericó on està detingut entre uns altres el principal dirigent del Front Popular per a l'Alliberament de Palestina, la principal

organització de l'esquerra palestina. La presó estava en guarda de les tropes britàniques i nord-americanes que es van retirar per a permetre l'atac israelià. Un cas més escandalós que demostra la total complicitat de l'imperialisme amb Israel contra el poble palestí i que ha aixecat la seva justa indignació.

El pla imperialista per als pobles del Pròxim i Mig Orient és el de liquidar el potencial de qualsevol estat àrab que pugui fer ombra militarment a l'Estat d'Israel que quedaria com única potència regional, una espècie de portaavions nord-americà permanent per al control de les principals reserves mundials de cru, i per a mantenir a ratlla a tots

els pobles àrabs. En el tercer aniversari de l'inici de la guerra contra l'Iraq, és més necessari sortir a carrer per a:

Exigir la retirada immediata de les tropes d'ocupació imperialistes de L'Iraq.

Exigir la fi de la impune repressió israeliana contra el poble palestí.

Manifestar la solidaritat amb la resistència iraquiana i palestina.

Ja n'hi ha prou d'advertiments i sancions contra Iran.

Fora imperialisme d'Orient Mitjà

17 de març de 2006

La política de l'imperialisme destinada a assegurar l'ocupació, va consistir a promoure la confrontació sistemàtica entre comunitats. Avui es pot escapar del control

Vitoria. Repressió el 30 aniversari

L'altre 3 de març

Vitoria acaba de viure d'una manera ben especial la commemoració de l'aniversari dels fets del 3 de març de 1976, quan la Policia Armada franquista atacar una assemblea de treballadors en plena vaga general i provocà 5 morts i 200 ferits. La manifestació en record a les víctimes, 30 anys després, va ser atacada per l'Ertzaintza: Andoni Txasko, portaveu de l'Associació de Víctimes del 3 de març, va ser colpejat i detingut i es passà tota la nit als calabossos de la policia autonòmica. Mentre, a Madrid, Manuel Fraga, ministre de l'Interior el 1976 i màxim responsable polític de la massacre (un crim pel qual mai no ha hagut de respondre), presidia la convenció del PP.

Banderes de LI a Vitoria

Al matí, es va celebrar una ofrena floral al monument a les cinc víctimes, organitzada pels sindicats LAB, ELA, STEE y ESK. A la tarda sortien als carrers de Vitoria deu mil persones exigint justícia per les víctimes del 76, que avui per avui encara no han rebut cap reconeixement ni cap compensació, ni cap investigació i càstig dels responsables. Va ser lamentable absència de CCOO, UGT i IU que, com sempre, van posar per davant la seva lleialtat monàrquica a la defensa de la memòria obrera. Les dues mobilitzacions va ser reprimides per la policia autonòmica: set manifestants van haver de ser hospitalitzats i el portaveu de l'Associació de Víctimes del 3 de març va ser detingut. Txasko, en sortir en llibertat l'endemà (amb càrrecs que seran jutjats a l'Audiència Nacional) va dir que havia sentit més humiliació aquella nit que quan fa 30 anys les bales franquistes el van deixar gairebé cec.

El pretext per les dues càrregues van ser les referències a dos membres d'ETA morts la setmana pas-

sada a les presons espanyoles (veure requadre). Els qui érem a la manifestació no tenim cap dubte que allò va ser una clara provocació policial. Emparada amb la llei de partits i la legislació antiterrorista, la policia carrega quan la gent crida coses que l'Estat no vol sentir, com per exemple, que sota la política de dispersió de presos s'assassina amb impunitat. Una ikurriña amb fotos de dos presos d'ETA morts és prou motiu per carregar contra una manifestació que reclama justícia per les víctimes del franquisme... en canvi la ultradreta es manifesta cada 12 d'octubre o apareix descaradament a les manifestacions convocades pel PP amb total impunitat. Aquesta és la seva democràcia.

Doble llenguatge

La manifestació no es va aturar amb la càrrega. Superada la confusió inicial la mobilització es va refer, ara sumant a la denúncia de la repressió franquista la crítica a la política seguidista del govern basc: "Fraga i Balza són iguals", va ser el crit més contundent des d'aquell moment i fins al final del camí.

I és que el doble discurs del PNB, IU i EA havia quedat nu. Mentre al matí s'omplien la boca al Parlament Basc amb una declaració institucional que demanava el reconeixement dels afectats pel 3 de març de 1976 com a víctimes del terrorisme, enviaven la seva policia a carregar contra les mobilitzacions de suport a les víctimes. La contradicció era tan flagrant que es ficava dins les seves pròpies files: va ser un parlamentari d'EA qui va intentar mediar inútilment amb els comandaments de l'Ertzaina per aturar la càrrega contra la manifestació de la tarda.

La subordinació al règim del tripartit basc era sagnant: optaven per fer bona lletra davant de Zapatero, atacant l'esquerra abertzale. El PSOE havia criticat Javier Balza, conseller d'Interior del Govern basc, per no actuar amb prou contundència contra "l'entramat d'ETA" i el tripartit es va estimar més guanyar una aparença mediàtica, encara que fos al preu de trepitjar la memòria. El dia següent l'Ertzaintza carregava contra els homenatges als enterraments dels dos morts a Santurzi i a Portugale-

Dos morts a presó

El 27 de febrer va aparèixer a la presó de Cuenca el cos sense vida d'Igor Angulo, pres d'ETA des de 1995. La versió oficial diu que es va suïcidar penjant-se amb cintes de cuir d'una bota, però hi ha massa preguntes sense resposta: el cos no es va trobar penjat, sinó sobre el llit, la cel·la no va ser precintada per investigar els fets, no hi ha fotografies per documentar el cas, s'han trobat unes marques inexplicables d'erosions als canells i de cops al tòrax... Tots aquests elements han portat als familiars, les organitzacions polítiques i sindicals i els moviments socials abertzales a parlar d'assassinat. El 3 de març moria a la presó d'Aranjuez Roberto Saiz, pres preventiu des de setembre de 2003 acusat de col·laboració amb ETA, a causa d'un infart. Saiz havia alertat als serveis sanitaris de la presó que tenia dolors al pit, però no li van aplicar cap tractament. La política penitenciària de dispersió de presos que apliquen l'estat espanyol i el francès és criminal i vulnera drets humans fonamentals: s'envia els presos a milers de quilòmetres de casa seva per destruir-los a ells i a les seves famílies, se'ls aïlla a les presons amb voluntat de deixar-los indefensos, en alguns casos ni tan sols se'ls dona assistència sanitària adequada. A més, el passat 20 de febrer, el Tribunal Suprem emetia una sentència que permet aplicar amb caràcter retroactiu el Codi Penal actual als presos condemnats d'acord al Codi Penal de 1973. En base a aquest canvi (que vulnera les garanties establertes a la mateixa constitució espanyola) s'allargaran les penes de 180 presos i preses polítics bascos.

te, amb el resultat de diversos ferits. El crit de "Si aquesta és la vostra pau, no la volem" reflexa el moment polític que viu avui Euskadi

¿Quina mena de democràcia és la que "recicla" un criminal com Fraga, responsable d'haver cosit a trets una assemblea de treballadors y envia la policia a colpejar i detenir les víctimes d'aquell malson? Igual que les víctimes no han estat reconegudes, els responsables tampoc han estat jutjats. En el seu discurs davant la Convenció Nacional del PP, com a president d'honor, Fraga no es va estar de dir que els implicats al 23-F eren "persones sens dubte plenes de bona voluntat". Va defensar la permanència de les estàtues i els símbols franquistes i en defensa dels "valors morals" atacà els matrimonis homosexuals. Defensà Aznar "aunque haya habido mala suerte en Iraq". Molts diaris publicaven aquell dia les seves declaracions de fa uns anys: "...aquello de Vitoria había que aplastarlo porque estaba dirigido por dirigentes que manipulaban a la clase trabajadora y eran pequeños soviets que se estaban gestando y había que extinguirlos... entonces nos jugábamos mucho".

Els qui van patir a la seva pell les bales del franquisme van haver de suportar trenta anys després els cops de les pilotes de goma de la policia "democràtica"...i les paraules dels seus botxins, protegits pel règim. La veu de Lluís Llach aquella nit, en un estadi ple de gom a gom, recordant amb les "Campanades a morts", "la nostra memòria us perseguirà per sempre", retronava, tan plena de sentit avui com ahir.

Cristina. Barcelona

Manifestació a Barcelona: "Som una nació"

"Tenim dret a decidir"

A pesar del boicot i les tergiversacions que la van precedir, una part significativa del poble català va sortir al carrer el 18 de febrer responnent a la crida de la Plataforma "Pel dret a decidir". La manifestació va suposar un acte tan clar de reafirmació nacional que, malgrat les xifres contradictòries de participants que van circular, els partits que l'havien boicotejat (PSC, CiU i IC) la van valorar positivament com una mostra de rebuig a la política del PP, i ERC -que hi participà- la interpretà com a reforç per a les negociacions amb el PSOE. Però tots els partits parlamentaris sense excepció van ignorar la flagrant contradicció que suposava el clam de 700.000 persones pel centre de Barcelona cridant "Som una nació" mentre es negociava a Madrid un text estatutari que renuncia a aquest terme ja en el seu primer article. Més valia passar per durs d'oïda, que no ser conseqüents amb la voluntat popular i haver d'abandonar la ponència estatutària de les Corts espanyoles reafirmant el dret a decidir des de Catalunya...

És que aquests defensors de la "democràcia participativa" no volen la gent al carrer, per a ells encara regeix el lema de l'absolutisme il·lustrat "per al poble, sense el poble". Totes les forces polítiques incloses les convocants se sorprenderen per la massivitat de la participació, però ¿què es podia esperar d'una situació política escalfada durant mesos per la campanya anticatalana del PP i els atacs a l'Estatut català des de l'aparell estatal i el PSOE i a la que els partits parlamentaris catalans durant mesos havien evitat plantar cara cridant a la gent al carrer? La famosa "fractura" entre polítics i ciutadania no és més que la por dels primers a la mobilització de masses i l'aprofitament d'aquestes per expressar la seva veu quan en tenen oportunitat. Així va passar amb el Prestige o contra la guerra. És significatiu que el mateix 18 de febrer El Punt, un diari precisament catalanista, s'aturava que la manifestació de la tarda "seria un fracàs" i "que una tornada al carrer, com va passar al final del franquisme i fins l'inici de la democràcia, seria una reculada en els mètodes i en el temps".

Però la realitat és tossuda, s'ha desautoritzat el pacte de Zapatero i Mas que va desencallar la negociació estatutària en la qual el primer li donava protagonisme polític al segon a canvi de la renúncia al terme nació en

l'articulat del nou Estatut de Catalunya. De retruc també queden desautoritzats els partits que per "raons d'Estat" van acceptar aquella venda, ens referim al PSC, IC i EUiA. Per altra banda els dirigents d'ERC tenen més difícil donar el si, com voldrien, per assegurar el seu lloc en el tripartit.

Fins ara hem parlat dels grans partits però també hem d'esmentar la incomprensió del sector independentista, agrupat en la Campanya Unitària per l'Autodeterminació (Corrent Roja i CUP incloses), de la voluntat de les masses i de les seves possibilitats d'intervenció a l'apostar per convocar una manifestació una setmana abans i no participar en la del 18F. Si l'argument d'aquests per boicotejar-la era que la manifestació del 18 era una manifestació pro-Estatut, EUiA va fer el mateix pel motiu contrari, la por a que anés en contra de l'Estatut.

Sembla que l'aliança d'aquesta última formació amb IC els hi ha encomanat la febre de governabilitat d'en Saura, encara que no han perdut res del seu oportunisme aterrant en la Plataforma després del 18F dient que la manifestació era un recolzament a les negociacions de Madrid per aconseguir el millor Estatut possible.

Sense sobrevalorar l'avenç en la consciència nacional que la manifestació ha suposat, és cert que s'ha donat un pas en el camí cap a

l'autodeterminació de Catalunya que necessàriament ha de suposar un enfrontament amb la monarquia franquista negadora dels drets nacionals i pal de paller de les classes dominants. Aquest camí no pot ser en buit, els partits catalans estan cuinant una operació de reforma estatutària que manté les prerrogatives del poder central i cal enfrontar-la preparant el NO a l'estatut que ens voldran vendre. No és casual la coincidència de data, que han evitat esmentar totes les forces polítiques, amb la massiva manifestació a Euskadi contra el macrojudici del sumari 18/98. La lluita del poble basc, que en un procés més avançat està patint la repressió en massa, està relacionada amb la del català tant per enfrontar el mateix enemic com perquè l'interludi català és flanquejat per la reprovació del pla Ibarretxe i els resultats catalans en un o altre sentit seran utilitzats posteriorment a Euskadi.

Jaume Quinto. Barcelona

Més per la privada

Des de fa mesos ERC, des de la seva Conselleria d'Educació de la Generalitat de Catalunya, està intentant concretar l'anomenat Pacte Nacional per l'Educació de Catalunya amb patronals i sindicats majoritaris. Segons sembla està a punt d'aconseguir-ho. No obstant això, i amb un moviment impulsat des de baix com no es veia des de fa anys, els i les mestres de primària surten a enfrontar-lo, comptant només amb el suport incondicional de CGT.

En una situació política marcada pels desacords en el Tripartit amb l'Estatut a Madrid ERC intenta demostrar la seva eficàcia en les Conselleries que gestiona. La principal d'elles, la d'Educació.

Per això des de fa mesos va iniciar un debat "social" aparentment molt democràtic sobre un necessari Pacte Nacional d'Educació. El debat el van obrir amb 4 documents de "intel·lectuals i experts" que venien a teoritzar sobre les necessitats del sistema, amb l'objectiu de

impagable d'ex-dirigents sindicals d'USTEC-STES en els càrrecs polítics de la Conselleria i el beneplàcit de les cúpules de CCOO i UGT.

Escoles, moviments i organitzacions es van afanyar a opinar en el debat obert sobre el Pacte Nacional, amb múltiples qüestionaments a les línies directrius bàsiques. No obstant això, les úniques que van prosperar van ser les de la patronal, especialment la religiosa exigint més i més tall per als concerts tot dilatant el pacte i aprofitant que la delicada situació d'ERC en el Tripartit, li urgeix a concretar-lo al preu que sigui.

La sisena hora

Com a justificació del transvasament econòmic, la Conselleria va utilitzar les exigències del sector més retrògrad de les AMPAS –Associacions de Pares i Mares– que exigeixen que la pública incorpori la 6ena de la privada –la de "permanències" del franquisme que la lluita dels docents i els pares va eliminar en el seu moment-. Aquesta hora és la que utilitza la patronal concertada per a cobrar als pares a pesar de la sucosa subvenció que rep amb els concerts que paga sots, infraestructures...

La "solució" d'ERC és escandalosa. Enmig del debat de la conciliació familiar –que exigiria de les empreses mitjans per a que els treballadors/es poguessin disposar de més temps entre d'altres coses per a atendre més als seus fills/as-, després d'haver-nos aclapat amb l'informe PISA perquè no s'arriba als resultats educatius de Finlàndia (l'alumnat d'allà de primària rep 24 hs lectives front les 30 que es volen imposar)-, havent desatès les reiterades exigències de més plantilla en els centres públics per a donar una educació pública de qualitat. La Conselleria proposa que la 6ena hora sigui obligatòria en els centres públics per així justificar la subvenció també d'aquesta hora a la concertada! Argumenten que així s'avança en la gratuïtat, ja que no hi haurà motiu per a cobrar als pares, encara que reconeixen que no es podran evitar les "donacions" a les Fundacions dels centres concertats. Negoci rodó i

increment substancial per a la patronal! CCOO propaganditza el caramel per als mestres de la reducció d'hores lectives, una tarda lliure, creació de més de 2000 places, algun increment per als equips directius... UGT diu oposar-se encara que no agita en els centres. USTEC comença amb semblant discurs a CCOO i, quan veu que els mestres es rebel·len, canvien la declaració i se sumen a la negativa que venia impulsant des del principi CGT.

En defensa de la pública

I quan ja semblava que la patronal en tenia prou –doncs a més cobraran per atendre immigrants, s'incrementen els pagaments per infraestructures...-, i Cosubiela i Álvarez negociaven directament amb la Conselleria, s'aixequen els i les mestres indignats per una decisió unilateral que ha desoït totes les seves propostes i que incrementa les subvencions a la privada. Zones educatives que majoritàriament se sumen a les posicions de CGT; d'altres que s'autoconvoquen, i bases que es rebel·len duen a USTEC a tractar de desmobilitzar convocant una concentració de delegats precipitada i sense possibilitat que vagin mestres de zones allunyades, però que encara i així obté resposta el 2 de març.

El dia 8 més de 500 mestres surten al carrer només a Sabadell. Per al 16, CGT en solitari, convoca concentració enfront de la Conselleria d'Educació i dona cobertura a l'atur a la tarda si els mestres vénen de centres allunyats... La Conselleria intenta concretar la signatura per al 13 tractant que el sector que ja ho veu com un fet es desmobilitzi, mentre USTEC guarda silenci i tant ella com CCOO i UGT veuen com les seves bases se sumen a la protesta.. Mentre, sectors de pares comencen a posicionar-se en contra.

És possible que la signatura sigui un fet, però no seran de fàcil aplicació les seves concrecions, doncs els passos donats fins ara pels mestres, a més d'haver-ho frenat durant mesos – per la por dels sindicats majoritaris a les conseqüències en les eleccions sindicals de l'any que ve-, auguren el ressorgir de la força del moviment docent que històricament va ser capaç de convertir-se en social i va derrotar lleis i ministeris en defensa d'una escola pública de qualitat.

Esther. Afiliada Ensenyament.CGT

“superar definitivament la doble xarxa de centres sostinguts amb fons públics” – públics i privats concertats-. La seva solució va ser emascarar el robatori de diners públics “unificant” uns i altres amb el títol de “centres sostinguts amb fons públics” que els permetia incrementar el transvasament de diners als concerts amb l'excusa de buscar la gratuïtat en tots els centres. Era la concreció en matèria educativa del pacte del Tinell, base del Tripartit, amb l'assessorament

No a la privatització

Deteriorament induït de la Sanitat

A principis dels 80 es va anunciar a nivell mundial l'augment de la medicina preventiva, la millora de l'atenció primària, la generalització de mesures sanitàries de baix cost i de gran impacte sobre els indicadors de salut. Però al final dels anys 80, amb Reagan i Thatcher va començar el desmantellament de la medicina pública i la seva privatització. Des de llavors, l'OMC (Organització Mundial del Comerç), l'FMI (Fons Monetari Internacional) i el BM (Banc Mundial) ho han dut als governs, i a la Unió Europea que han començar a implementar-lo. La privatització de la sanitat i de la producció en els països de l'Est han augmentat les taxes de mortalitat, i en la resta està deteriorant els nivells de salut.

La mesura més eficaç per a provocar el deteriorament és la congelació o reducció de la despesa sanitària pública, la qual cosa produeix la sobrecàrrega dels serveis, l'augment de les llistes d'espera diagnòstiques i quirúrgiques i el deteriorament global de la qualitat. Un altre factor és l'elevada temporalitat del personal, que en la sanitat pública catalana supera el 30% de la plantilla. En aquest nou model, es passa del dret públic al privat i mercantil, s'estableixen incentius a favor dels beneficis contra la salut, limitant proves diagnòstiques o per desviar el major nombre possible de pacients d'urgències fora de l'hospitalització. Es produeix una selecció adversa – semblant a la que es dona entre l'escola privada concertada i la pública – i els pacients “rendibles” van a la privada mentre els malalts greus o crònics (els de major despesa) queden en la pública.

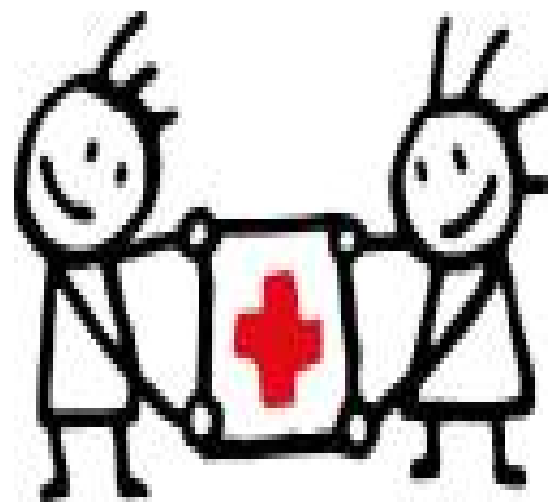
S'avança per disminuir la garantia de servei. Així en l'esboryany de la fins ara avortada Constitució Europea els serveis públics passaven a dir-se “serveis d'interès general”. En la votació de la Directiva Bolkenstein de liberalització de serveis en el Parlament Europeu de fa tres setmanes el govern Zapatero va tenir una posició més liberal i a la dreta que els governs dretans de França i Alemanya, pressionats per les seves classes obreres.

L'objectiu és obrir la malaltia i la mort al mercat, com als EEUU, on l'assegurança de malaltia està vinculada als contractes laborals i amb cobertures sanitàries limitades. “En aquest país, cap al model del qual caminem, les asseguradores tot just protegeixen l'assegurat, i les famílies no poden assumir copagaments per serveis no inclosos en l'assegurança”.

El 1991 l'Informe Abril a l'Estat Espanyol ja proposava les formes de gestió privades per als centres sanitaris. Pel rebuig que va produir es va retirar com a pla i els consorcis, fundacions, concessions i externalitzacions s'han anat aplicant com a fets consumats. La cirurgia rendible i les proves diagnòstiques es deriven massivament a la privada. Les inversions tecnològiques en els centres públics s'han detingut, no renovant-se aparells.

A l'Estat Espanyol hi ha continuïtat entre els primers governs del PSOE, els del PP i el de Zapatero en el fet d'asfixiar financerament la despesa pública social i la sanitària en particular. Així en el període 1993-2001, els ingressos de l'Estat van augmentar un 2% respecte el PIB (quedant 6 punts per sota de la UE15), la despesa pública a l'Estat espanyol va passar del 24% del PIB el 1993 al 19,8% del PIB el 2001 (quedant 7 punts per sota de la UE15). La despesa sanitària estava (2000) en el 5,8% del PIB, mentre la UE15 estava en 7,2%. En els tres casos, la distància respecte la mitjana de la UE15 augmenta amb el temps. O sigui, vam sortir d'una posició dolenta i anem a pitjor. Però si a la despesa sanitària pública li restem la despesa farmacèutica, que és el 20% i la més gran de la UE15 (per la capacitat de pressió de la patronal farmacèutica), llavors ja la nostra despesa sanitària pública no farmacèutica en proporció al PIB és la pitjor de la UE15.

Una de les conseqüències d'aquestes xifres és que només el 5,8% de la població de l'Estat espanyol treballa a la sanitat, ajuda a domicili i educació, quan la mitjana de la UE15 és de l'11,8%. Les des-

peses en personal han baixat 7 punts del 1992 al 2000 mentre la despesa en farmàcia s'ha incrementat en 6 punts en el mateix període.

Com deia Pablo Juáreztegui, director de la privada Sanitas a El País de 26.04.05: “quant millor és la sanitat pública, més difícil és el creixement de les empreses privades”.

Amb la reducció de pressupost ve la reducció de llits hospitalaris fins a 3,71 (2,4 públics) llits per cada mil habitants, el nombre més baix en tota la UE15, i segueix baixant. Ho agreuja el fet que a l'Estat espanyol a penes existeix l'atenció domiciliària. Ancians sense família són enviats a morir a casa. Pensem que el nombre de personal sanitari per llit en la privada és un terç del de la pública.

Dues autonomies governades pel PP es duen el premi de privatització: València i Madrid. Allí cedeixen entre 15 i 60 anys el servei sanitari d'àrees senceres a una empresa privada que construeix els centres i els gestiona. El benefici li va a venir dels ingressos públics, l'explotació al personal i la retallada de prestacions. El govern Tripartit de Catalunya de PSC-PSOE-ERC-IC-EUIA aplicarà el mateix model en el nou Hospital comarcal del Baix Llobregat. Aquest mateix govern ha anunciat la seva intenció de passar l'ICS (sanitat pública) a la forma jurídica d'empresa pública, de dret privat. Hem d'aixecar mobilitzacions de treballadors, treballadores, usuaris i usuàries contra les privatitzacions, doncs són un robatori i tractant-se de la sanitat, d'assassinats.

*Victor Messeguer. CGT
Basat en la ponència del mateix
títol presentada al XV Congreso
de CGT, juliol de 2005.*

Fora imperialistes

Iran al punt de mira

La campanya mediàtica contra Iran, impulsada per Estats Units i amb el suport de la UE, per a justificar un nou “atac preventiu” repeteix els mateixos “arguments” que van utilitzar per a l'Iraq: que Iran dona cobertura a organitzacions terroristes; les armes de destrucció massiva, que ara és el desenvolupament del programa nuclear, i, en fi, que Teheran no té un règim democràtic.

Amb l'ocupació de l'Iraq sense solucions Bush no pot obrir una nova guerra que suposi més soldats en el terreny. Tot apunta doncs, a raids aeris contra Iran. Israel, amb l'experiència dels bombardejos del 98 contra instal·lacions de l'Iraq, està disposada no només a col·laborar sinó a fer-se càrrec de les operacions si obté el plàcet del seu soci americà. De fet en el guió que segueix l'imperialisme per a fer del “Gran Israel” l'única potència regional, ha d'acabar amb el potencial iranià. No obstant això hi ha divisió en les files imperialistes sobre si un atac contra Iran podria implicar una nova desestabilització del mercat del cru i de tota la regió, en primer lloc a l'Iraq, on els clergues xiïtes proiranians, son avui claus en el parlament i el govern.

Però, cal preguntar-se: per què Bush vol intervenir contra Iran quan ni tan sols ha consolidat el domini a l'Iraq, si a més el programa nuclear iranià està lluny d'obtenir resultats? Una resposta és que Iran té les segones reserves mundials de petroli i gas, amb un 11'4% i un 15'2% respectivament. Aquestes dades el converteixen en el major proveïdor potencial de petroli-gas. Així, doncs un Govern com el de Bush que és un còctel d'interessos d'armament i petroli, Iran és un plat molt apetitós. Però hi ha més que afecta el sistema financer i l'economia americana.

Des de la primavera de 2003 Iran ven el seu petroli a Europa i Àsia

en euros. Ara vol anar més lluny i a finals d'aquest març engegarà una borsa per a comercialitzar el seu petroli en competència amb Londres i Nova York, i funcionarà en euros i no en dòlars. Cal recordar que la guerra contra l'Iraq es va accelerar amb la decisió de Saddam Husein de convertir totes les seves reserves en euros en el 2000 i començar a cobrar en aquesta divisa el seu petroli.

La importància de mantenir el mercat mundial de petroli en dòlars, els anomenats “petrodòlars” és vital per a l'economia

cial. Normalment, prenem prestats més de 700 mil milions de dòlars cada any dels nostres amables benefactors, que treballen molt i prenen el nostre paper per les seves mercaderies.” Altres fonts eleven les necessitats d'entrada neta de capitals a 4000 milions dòlars al dia. Els petrodòlars són vitals. Si aquest flux es para, la cadena d'impagats es dispararia en l'economia més endeutada del món en termes absoluts, i amb ells la fallida del sistema financer seria inevitable.

“Irònicament –segueix Ron Paul-

nord-americana. La moneda en el capitalisme no és només un mitjà de intercanvi sinó una mercaderia més, que es compra i ven. I el dòlar ha mantingut fins a avui el privilegi de ser la moneda oficial del comerç mundial, el que significa que els estats estan obligats a comprar-la i emmagatzemar-la en forma de reserves. Aquest fet suposa tenir un mercat de compra de dòlars garantit i a través d'ell el Govern americà exporta gran part de la seva inflació. Escriu Ron Paul, congressista nord-americà en “La fi de l'hegemonia del dòlar”: “El nostre sistema econòmic enter depèn de la continuació del sistema monetari actual, el que vol dir que la circulació del dòlar és cru-

la superioritat del dòlar depèn dels nostres militars forts, i els nostres militars forts depenen del dòlar. Mentre els estrangers prenguin els nostres dòlars per veritables mercaderies i estiguin disposats a finançar el nostre consum extravagant i militarisme, el status quo seguirà independentment de quan enorme sigui el nostre dèficit i deutes”.

Les amenaces i sancions dels Estats Units i el Consell de Seguretat de l'ONU prenen per excusa el programa nuclear de Teheran però el seu objectiu és sotmetre al seu dictat el règim iranià, els seus plans financers i la seva influència a l'Iraq.

Josep Lluïts. Barcelona

d'Orient Mitjà

Iraq: ¿cap a una fragmentació?

EL'esclat d'explosius el 22 de febrer en la mesquita d'Askariya (Mesquita Daurada) a Samarra, lloc emblemàtic per als xiïtes, i les subsegüents represàlies i assassinats portats a terme per les organitzacions paramilitars xiïtes causant centenars de morts en la comunitat sunnita, indiquen algunes evidències. En primer lloc, a l'imperialisme se li escapa de les mans la política de "dividir i manar" que va imposar per a poder vèncer a la Resistència i dominar l'Iraq després de l'ocupació; i en segon lloc, les organitzacions amb orientació fonamentalista xiïta estan imposant a poc a poc a l'Iraq un règim tipus iranià, "curiosament" amb l'ajuda dels EUA.

La política americana per a consolidar l'ocupació militar va ser la de dividir i enfrontar les comunitats (sunnites, xiïtes i kurdes) per a evitar un front unit que fes impossible el domini imperialista. I com el règim de Sadam basava principalment el seu poder en les comunitats sunnites, seria doncs rellevant mantenir les organitzacions kurdes i xiïtes com aliades en l'abatiment de la reacció antiimperialista, encadenant la resposta popular, i a més oferir així una falsa aparença de "llibertador". Havia dos candidats per a tal aliança: tant la Unió Patriòtica de Kurdistan (UPK) i el Partit Democràtic de Kurdistan (PDK) per part dels kurds; com el Dawa i el Consell Suprem de la Revolució Islàmica de L'Iraq (CSRll), partits xiïtes, oferien els seus serveis per a venjar-se de Sadam. Així que el virrei imperialista, Paul Bremer, va portar a terme la política de desbaazificació en l'administració i en les forces de seguretat (va dissoldre l'exèrcit) amb l'ajuda d'aquests partits, els seus líders i militants van començar a ocupar el buit creat en les institucions.

Al principi les operacions de les noves "forces de seguretat" iraquianes creades a força dels militants d'aquests partits, i sobretot dels Cossos de Badr (ara Badr Organització) del CSRll, estaven concentrades en la persecució dels oficials de l'antic règim, els membres del Baas i els militants de la Resistència. Juntament amb les forces de l'ocupació, els recent uniformats i paramilitars dels partits col•laboracionistes, van assumir la tasca

de capturar, torturar i matar milers de persones. Després que els partits xiïtes (Aliança Unida Anaraqú) guanyessin les eleccions del gener de 2005, i que juntament amb l'aliança kurda prenguessin el control del poder sota la potestat imperialista, l'assalt contrarrevolucionari es va multiplicar enormement. Sobretot quan el CSRll va assumir el ministeri de l'interior facilitant el reclutament de Cossos de Badr para la policia i unitats de comando, les incursions dels paramilitars vestits de policia o de militar es van propagar a gran escala, en els pobles o els districtes de les grans ciutats predominantment sunnites. L'objectiu ja no era alguna organització particular de la Resistència, sinó qualsevol "sospitós" sunnites. Els "detinguts" acabaven freqüentment en la morgue després de ser trobats lligats de mans, amb els ulls tapats, els ossos trencats i amb trets en el cos.

Mentre el govern titella de Iyad Allauï reforçava l'agressió sobre la Resistència, els partits xiïtes, amb la benedicció del

l'imperialisme, això sí, sense deixar de criticar l'ocupació. Tampoc hi ha indicis de cooperació des de l'Exèrcit de Mahdi en la persecució dels sunis després del 22 de febrer. No obstant això, la resistència armada que en principi incloïa les organitzacions tant sunnites com xiïtes, sobretot durant l'any 2005 va assumir un caràcter predominantment sunnita, donant pas a un nou escenari de "terroristes sunnites" lluitant contra un "legítim govern" xiïta, que l'imperialisme per descomptat va aprofitar per a la seva política de divideix i venceràs.

En aquesta fragmentació de la resistència va contribuir la política sectària del Al Zarqai i la seva organització al-Qaeda en Mesopotàmia. Per a la ideologia wahabista d'al-Qaeda els xiïtes són històricament els "negadors" de l'Islam (rawafidh), i ara estan col•laborant amb els creuats, i mereixen càstig: "Els qui coneixen bé la situació a l'Iraq saben perfectament que [els xiïtes] no són gent ordinària, doncs s'han convertit en soldats de l'ocupant infidel que espïen als muyahidin de debò".

Nou "parlament" iraquità

Lista	Componente	Dip.	Portavoz
Alianza Unida Iraquí (Lista chií)	Dawa	25	Ibrahim Yafari
	Movimiento al-Sadr	30	Muqtada al-Sadr
	CSRll	30	AbdulAziz al-Hakim
	Fadhila + Independientes	43	Nadim al-Jabiri
Coalición Kurdistan	PDK+UPK	53	Talabani - Barzani
Fronte del Consenso Iraquí	Hermanos Musulmanes	44	Adnan al-Dulaimi
Lista Nacional Iraquí	Partidos seculares + PCI	25	Iyad Allauï
Fronte Iraquí Dialogo Nacional	Coalición suni	11	Saleh Mutlaq
Otros e independientes		14	

gran ayatolá Ali Sistani, aprofitaven la purga general per "netejar" el sud del país, fins i tot Bagdad, de les comunitats sunnites. Va ser clau en aquest procés la col•laboració de Muqtada al Sàder amb el govern. Al Sàder, que en principi es posicionava contra l'ocupació imperialista en la lluita armada juntament amb les organitzacions d'origen sunnita, sota la pressió de la casta clerical, va acceptar participar en el joc "polític" de

Una sèrie d'operacions, inclosos els atacs sobre els devots a Bagdad i a Karbala mentre es celebrava el festival xiïta d'Ashora al març de 2004, causant més de 100 morts, i diversos atacs de cotxe-bomba contra els civils, han estat l'obra d'al-Qaeda encara que mai ho hagi assumit públicament. Les tàctiques de Zarqai no solament creen indignació en la comunitat xiïta i ajuden a l'imperialisme, també produeixen malestar entre els simpati-

tzants sunnites de la Resistència, doncs projecten ombres sobre els objectius nacionalistes de la lluita contra l'ocupant i limita el suport popular. Fins i tot les organitzacions politicoreligioses, com l'Associació dels Erudits Musulmans, van denunciar els atacs contra els civils xiïtes i condemnaren específicament a Zarqai.

Nova etapa

Qui va demolir la Mesquita Daurada? Ningú ha assumit fins a avui la responsabilitat de l'operació, no obstant això, els iraquians assenyalen a tres possibles autors: Zarqai, Badr/Aniran, o EUA/Israel. Però, independentment del seu autor directe, l'atac va contribuir a la política impulsada per l'imperialisme: la creixent enemistat entre les comunitats iraquianes i el debilitament de la Resistència. I també ha estat una bona oportunitat per al CSRll i el seu Badr, organització encarregada de realitzar la tasca de neteja sectària de sunnites a gran part de l'Iraq.

De fet, aquest tipus d'atac no era res de nou. Ja a l'agost de 2003 l'esclat d'una bomba en la Mesquita de l'Imam Ali a Nayaf havia matat 85 devots, inclòs l'ayatóla Mohammad Baqr al-Hakim, líder del CSRll. No obstant això, fins al 22 de febrer de 2005 les represàlies han anat bàsicament contra la Resistència, i no sobre els sunnites en massa, doncs el que buscava Dawa i el CSRll era pri-

tars i paramilitars operant amb una impunitat evident sense que hagués cap distinció entre els lluitadors, oponents polítics i simpatitzants.

Mentrestant, els partits col·laboracionistes xiïtes van aconseguir amb la benedicció de l'imperialisme confeccionar una "Constitució" que facilitava la dissolució del país, no solament a través de la secessió dels kurds, sinó també amb la possible creació d'una "super-regió" xiïta en nou zones del sud, privant a la comunitat sunnita del petroli i d'una sortida al mar. Més tard la celebració del "referèndum" el 15 d'octubre de 2005 i les "eleccions" de desembre van ajudar a consolidar, i en un sentit "legítim" el poder dels partits fonamentalistes i col·laboracionistes xiïtes. Podran "netejar" tranquil·lament la seva zona de sunnites amb matances i obligant a comunitats senceres a exiliar-se de les seves terres.

Amb o contra Iran?

La política de Dawa i CSRll, i les atrocitats de les forces governamentals i l'Organització Badr, van fomentar la política de guerra civil i la divisió de la Resistència i per això han estat afavorides per l'imperialisme. També van tenir el suport del règim iranià, que veia amb bons ulls la creació d'un estat pro-iranià a l'Iraq, almenys sobre els territoris xiïtes. En principi els EUA contaven amb figures com Alauí o Cha-

labi, presumptament xiïta laics, personatges que contaven amb el recolzament i les credencials de Bush, no obstant això es van revelar com ídols "falsos" sense cap credibilitat en el seu propi país. Davant aquesta realitat i amb la por que es creés un segon Iran, Washington va parlar per primera vegada d'unitat a l'Iraq, de la integració

dels grups sunnites en el govern i d'un possible canvi en la "Constitució".

Per altra banda, països com Àrabia Saudita, Jordània o Kuwait van començar a criticar les polítiques cap a la formació d'un règim pro-iranià. Temen la fragmentació de l'Iraq per que aquesta eventualitat posaria en qüestió totes les fronteres post-otomanes que l'imperialisme va imposar en la zona després de la Primera Guerra

Mundial. No obstant això, la consolidació del poder dels partits pro-iranians, la "sunificació" de la Resistència, la gairebé consumada secessió de Kurdistan... la fragmentació de l'Iraq a mitjà termini sembla un fet inevitable. L'imperialisme podria decidir entrar en una nova guerra contra els seus aliats col·laboracionistes, sobretot contra les noves "forces de seguretat" iraquianes i l'Organització Badr, per a poder controlar una situació que se li escapa de les mans. No obstant, això generaria una situació nova en què les bases de la Resistència s'estendrien al sud i s'establiria una col·laboració que enfonsaria l'imperialisme encara més en el pantà.

Les tasques dels revolucionaris a L'Iraq són enormement difícils, doncs l'objectiu principal, el d'expulsar l'imperialisme fora del país i acabar amb l'ocupació, necessita la col·laboració de tots els organismes armats i de masses, la qual cosa està bastant danyat pel sectarisme i l'actitud fonamentalista de les organitzacions com al-Qaeda o Ansar al-Sunna, i la incorporació del Moviment de Sadr en les institucions col·laboracionistes impulsades per l'imperialisme. És imprescindible superar i batre la política de divideix i venceràs de l'imperialisme i dels col·laboracionistes, condemnar i lluitar contra les provocacions que sembren d'enemics les diferents comunitats religioses i culturals, i armar una gran unitat d'acció contra les forces d'ocupació.

Per altra banda, la majoria de les organitzacions que es reclamen de Resistència o no té un programa de poder per a després de l'ocupació o, sobretot les organitzacions fonamentalistes, ho amaguen per a poder imposar una dictadura teocràtica una vegada que l'imperialisme hagi estat derrocat. Lamentablement, les organitzacions nacionalistes com l'Aliança Patriòtica Iraquiana, encara no estan en condicions per a poder construir una àmplia col·laboració de les forces progressistes tant en la lluita armada com en la mobilització de masses treballadores. De qualsevol manera, per a dur una lluita conseqüent contra l'imperialisme amb el clar objectiu de fundar un estat lliure i independent a força del poder dels pobles treballadors de L'Iraq, és ineludible la construcció del partit obrer revolucionari i internacionalista.

Yussuf Barman

mer "constitucionalitzar" la seva supremacia política i sectària. Les primeres "eleccions" al gener de 2005 que es basaven en la representació proporcional van ser un pas més cap a la fragmentació ètnica i sectària. Amb la formació del govern titella xiïkurd la campanya contra la Resistència es va intensificar en cooperació amb les forces d'ocupació, i es va estendre la guerra bruta dels mili-

Més sobre la polèmica de Seat

Com era d'esperar, l'article de Seat publicat en el butlletí anterior ha rebut resposta (1) de l'organització a la qual pertany en Ricard Juan. Sense entrar en un debat pomenoritzat amb la mateixa intentarem aprofundir en els eixos bàsics de la posició estalinista en les fàbriques perquè actualment serveixen de cobertura a les traïcions de les direccions burocràtiques dels grans sindicats i, en concret, de l'acord signat a Seat.

Ens acusen de guiar-nos per la impaciència i de desconèixer les lliçons de Lenin, concretament: incomprensió del rol dels compromisos en la lluita sindical i "subvalorar el paper del Partit en el moviment obrer". El trotskisme, que és la continuïtat de l'activitat revolucionària leninista davant el nou (per a Lenin) fenomen de l'estalinisme, ens ensenya a no confiar en discursos farcits de "leninisme" que menyspreen les necessitats dels treballadors i la seva impaciència (fonamentals en l'acció revolucionària) i que en realitat proposen l'autocontenció, amb arguments tàctics que suposadament permetran en un futur llunyà arribar als anhelats fins estratègics, i provoquen el retrocés de la classe obrera, beneficiant només a la burgesia. Els que hem patit la política del PCE i el PSUC als anys setanta hauríem de ser més previnguts amb aquesta metodologia i no ser tant refractaris a la rebel·lió obrera com fan els dirigents dels crítics de Seat (Resolució PCC-SEAT gener 2006) al titllar la vaga espontània, motivada per les notificacions d'acomiadament el 23 de desembre, com a "vaga que l'empresa jugà a provocar". Però això no ens ha de portar a una acció irreflexiva ni desaprofitar els ensenyaments de Lenin, especialment analitzar amb precisió la realitat concreta.

La correlació de forces el 12 de desembre i els pactes

Tres dies abans de signar el pacte entre CCOO i UGT amb Seat amb la benedicció del tripartit, els crítics donaven el sí a l'acord. En els seus balanços no apareix cap atac al compàs d'espera de tres mesos de negociacions amb Seat imposat per les

direccions sindicals. Creiem que no cal ser leninistes sinó només sindicalistes per saber que els pactes són el punt d'equilibri que reflecteix les forces emprades per les dues bandes. L'empresa i la Generalitat van utilitzar a bastament els mitjans de comunicació i les amenaces d'un mal pitjor si no se signava el pacte, però, quines van ser les forces i les amenaces emprades per part obrera? Els treballadors, excepte quan va ser convocats i van respondre unànimement, estaven retinguts per les direccions que els feien confiar en les negociacions i les gestions per dalt, i les veus que intentaven alertar de la passivitat eren ofegades en nom de la "unitat". Nosaltres pensem que un pacte signat sense utilitzar les forces disponibles, només disparant dos trets, és una traïció.

Els crítics analitzen que Seat s'havia quedat sola, fem un incís: no és pot comparar la "soledat" d'una fàbrica de 300 treballadors com Miniwat, amb una de 12.000 com Seat (i en aquest cas la diferència quantitativa adquireix una qualitat que nega el terme). El dirigent de CGT-Seat Diego Rejón ens comentava, fa mesos, que no havia detectat mai tanta receptivitat al conflicte de Seat i pensem que era lògic, es portaven un rosari de derrotes amb tancaments i acomiadaments en d'altres fàbriques i Seat podia ser el punt d'inflexió. La seva lluita hauria pogut arrossegar la indústria auxiliar, però els dirigents del sector crític no confien en la classe obrera i en la possibilitat de canviar la relació de forces amb la lluita, sinó que confien en les gestions superestructurals i així van cap a la desmoralització i avalen pactes de derrota.

Però malgrat la desmobilització ¿era possible no acceptar l'acord de 660 acomiadaments i organitzar la lluita contra la signatura dels buròcrates i l'ERO del tripartit? Sí, si no haguessin tingut tants propagandistes de les bondats del pacte, entre ells estaven els mateixos crítics, i hi hagués una oposició en els sindicats que organitzés el rebuig, mostrat espontàniament el 22 de desembre, exigint la dimissió dels signants dels

comitès, cosa que lamentablement ni la CGT va poder acomplir per causes que serien motiu per tot un altre article.

La construcció del partit revolucionari i la lluita sindical

Un altre factor de la "derrota temporal i parcial" per als crítics ha estat la manca de recolzament polític a la lluita -"la plantilla de SEAT lluitava sola, sense recolzaments polítics". De la manca de recolzament de les forces "d'esquerra" en el govern dedueixen la conjuntura negativa que els abocà al pacte. Els "crítics" es contradueixen en la seva defensa d'una política que doni confiança als treballadors en les seves pròpies forces i la seva pràctica de condicionar las possibilitats de lluita en l'actitud del govern. ¿Què són sinó les queixes expressades en el full del PCC repartit el mes de gener a Seat referides a l'administració?: "ni han tingut la voluntat d'imposar un calendari més còmode per als treballadors/es. En què pensaven? En negar la possibilitat de consulta a les plantilles? En negar la possibilitat d'articular més mobilitzacions massives per pressionar el Govern?", per més que després es digui que havia actuat premeditadament, demostra una incomprensió de la naturalesa dels governs d'esquerra i per tant una incapacitat de lluitar contra ells i, en conseqüència, els impossibilita per construir un partit revolucionari i només podrà conservar als obrers menys combatius.

Convertint el discurs de Lenin en una confusió impotent, a partir de "els límits de la lluita sindical" com l'eix del problema, proposen un camí sense lluita "reforçar les estructures de lluita immediata per poder donar, amb posterioritat, el pas a la presa de consciència política" per a un objectiu llunyà "només la lluita general de tota la classe obrera socialment i amb una avantguarda política que sigui capaç de dirigir les lluites polítiques i socials amb un contingut revolucionari, poden fer que les victòries siguin possibles". Però l'eix del problema de la lluita sindical és més concret: la política dominant a CCOO (i UGT) de conciliació de

classes, de cerca de solucions pactades als antagonismes de classe, d'evitar la lluita de classes en pro de l'estabilitat política. És, en resum, una política traïdora al servei de la burgesia i no "oportuniste de dretes" com els crítics diuen, ocultant la compra-venda dels buròcrates per la patronal. Sabem tant bé com els nostres interlocutors que la revolució no es dilucida en una lluita de fàbrica i que és necessària l'acció comuna de la classe obrera, però l'única forma d'avançar cap a aquest objectiu és la lluita i no la consciència que només es pot desenvolupar a través de l'experiència en la pròpia lluita, així com l'organització a la fàbrica i la construcció del partit revolucionari. Ja en l'article anterior dèiem que estaven posant el carro davant dels bous o, per ser més concrets, el Partit revolucionari abans que la lluita sindical.

Acabem sense no poder-nos estar de rebutjar que, en la seva resposta, ens assimili a les posicions de Revolta Global i del sindicalisme alternatiu. El nostre treball per crear corrents de classe dins els sindicats majoritaris i les nostres crítiques al sindicalisme alternatiu pel seu divisionisme i a l'activisme radical minoritari, creiem que ens permeten demarcar-nos i rebutjar amb fonament l'acusació que ens fan de "no disputar la direcció (dels sindicats de masses)". Els hi recomanem accedir a la nostra web on ho poden comprovar. En el cas específic de Miniwat, que posen com a exemple per criticar mètodes de lluita, els hi informem que davant la situació desesperada de tancament de la fàbrica i a la proposta de tancar-se en una Església nosaltres vam suggerir al seu principal dirigent l'ocupació de la fàbrica, i front la proposta de boicot als productes Philips-LG l'hi proposarem la vaga, és a dir no fabricar-los. Aquestes diferències no van impedir el nostre recolzament a la seva lluita des de l'exterior.

7/3/06

Jaume Quinto. Barcelona

(1) "Els oportunistes "radicals" i la lluita a SEAT", de la Comissió Permanent de l'Organització Comunista Octubre, Opinió Comunista gener 2006

Sector de l'automoció

Crisi de sobreproducció

El nombre de treballadors afectats per ERE's en el sector de l'automoció el 2005 triplicava els de l'any anterior. En la seva majoria, treballadors d'empreses mitjanes i grans. Una autèntica pandèmia. No obstant això, quan s'aborda cada lluita, els afectats, amb les seves direccions al capdavant –en aquest o altre sector-, addueixen invariablement que és per una mala gestió comercial o/i industrial i insisteixen: no hi ha crisi. Així ho escoltem a la química FISIFE o a SEAT. És així? ¿Es tracta d'un sens fi de mals gestors que ens aboquen als tancaments o hi ha una situació econòmica objectiva que, al negarla, dificulta una resposta d'acord amb ella?

Ja ho hem comentat altres vegades. Quan a les empreses es parla de "crisis" s'identifica amb el fet que l'empresa perdi, que no tingui beneficis. Si d'això parlem, és cert: la majoria segueixen tenint beneficis milionaris.

No obstant això, el marxisme va estudiar fa anys que les crisis d'aquest sistema capitalista són crisi de sobreproducció: sobren mercaderies per als compradors potencials. Aquestes crisis són punts àlgids de la competència. El resultat, si la lluita no ho atura, és un mar de tancaments, acomiadaments i misèria. Són els períodes de destrucció de mitjans i forces productives que li són necessaris al capital per a "renéixer" de les seves cendres: quedaran menys empreses però seran més fortes. La seva màxima expressió són les guerres. Però encara i no arribar a la guerra, la lluita de classes viu els xocs més violents doncs perquè una empresa sobrevisqui ha d'ajustar i baixar la producció, alhora que reduir dràsticament les condicions laborals, perquè, encara que vengui menys segueixi guanyant i pugui així robar mercat a les altres empreses. Per a això utilitza la por, els acomiadaments, el xantatge, la deslocalització... al servei d'aquesta estratègia central de la qual depèn la seva supervivència. Aquesta és la situació des del 2000 que es va iniciar als EEUU.

Com això no es planteja així, sinó només recolzant-se en que segueixen tenint beneficis, s'acaba en la seva lògica, buscant com està la gestió, el mercat, o

demanant ajudes a l'Estat perquè l'empresa sigui competitiva –recentment a UH-. Des del reformisme es venen els llocs de treball i es pacten acomiadaments com una necessitat de la competitivitat, i des de l'esquerra més honesta, les lluites parteixen o amb "mesures no traumàtiques" però reconeixent que hi ha estocs, o lluitant per la indemnització davant la impossibilitat de frenar les deslocalitzacions.

Destrucció de llocs de treball i capacitat productiva

Vegem la realitat, per més dura que aquesta sigui. General Motors és la major multinacional de l'automòbil: un 15% dels cotxes que es venen al món són de GM. Té 325.000 empleats, 63.000 a Europa. En els últims cinc anys GM ha reduït la seva plantilla mundial en més de 30.000 ocupacions. Per a aquest any en preveuen altres 12.000 menys a Europa -entre ells possiblement 600 de l'Opel de Saragossa-.

El 2005, Ford ja es va desfer de 10.000 ocupacions, va llançar fortes reestructuracions en les seves divisions Jaguar i Land Rover, i va vendre la seva divisió de lloguer de cotxes, Hertz. Ha anunciat que d'aquí a 2012, reduirà la seva plantilla als EEUU entre 25.000 i 30.000 ocupacions, el tancament de 14 fàbriques i condicions més dures per als proveïdors.

Renault-Espanya va presentar fa poc el pla per als pròxims tres anys, exigint més flexibilitat per a evitar la suspensió de 700 contractes. I tots sabem una cosa és anunci de l'altra.

Sense detallar els plans de VW, que ja hem analitzat en anteriors LI, els acomiadaments anunciats per GM, Ford, FIAT i VW sumen més de 50.000 a Europa, als quals cal sumar els de les empreses auxiliars –uns 200.000 en total- dels dos milions de treballadors directes i indirectes. Però no només a Europa. Les 12 grans multinacionals actuals –de les 52 que hi havia en els anys 60- han reduït 450.000 ocupacions directes a nivell mundial en els últims 5 anys. Les previsions van a més. No és que treguin treball d'un lloc per a crear-lo en un altre: són xifres absolutes!

Aquesta dada presa aïlladament podria explicar-se només per l'increment de la productivitat. Però si s'acompanya que les vendes a l'Estat espanyol es van incrementar en els dos últims anys un 0,8%, però ja en l'últim trimestre del 05 va baixar al 0,4%, i es preveu que segueixi així per la contracció del consum, i se li afegeix que es va

reduir la producció en 300.000 cotxes, hauríem de buscar una altra explicació. La raó que els economistes burgesos donen és la saturació i les caigudes de consum del mercat francès i alemany, als quals es destinen el 80% de les exportacions. Però mirant més enllà, apareix també la saturació del mercat italià i la reculada en les vendes del ianqui o del japonès. Només apareix com a emergent el xinès que se situa com a segon comprador a nivell mundial encara que estan acumulant estocs doncs es va frenar el creixement previst ja el 2004. De conjunt, en aquest any, els analistes van assenyalar que s'estava produint a nivell mundial a un ritme major que el de les vendes, i van posar tot la seva obstinació a reduir la capacitat productiva: segons les seves previsions s'ha de reduir l'excés del 2004 un 3,7% per al 2009. Qui la manté i qui la redueix, o sigui qui aguanta l'estrebada, és el quid de la qüestió, i els mecanismes de vendes de cotxes a terminis sense pagament d'interessos a EEUU en el 2001, ens mostren el camí...

Per què no hi ha compradors suficients?

La clau, com sempre en el capitalisme, no és si hi ha menys "necessitat" de cotxes o com està el medi ambient. La clau per a ells és si els poden vendre obtenint els beneficis que ells volen per a fer rendible el capital i que els seus inversors no se'n vagin a una altra banda. En el cas dels productes alimentaris és tràgic: el 2005 han mort de fam 800 milions de persones quan la producció mundial permetia cobrir un 10% més que les necessitats del total de la població mundial.

Veure quants potencials compradors de cotxes tenen els fabricants és analitzar l'efecte devastador dels últims 30 anys de globalització: zones del món en la misèria absoluta, i en els països imperialistes caiguda de salaris, increment de la precarietat... de conjunt un empitjorament de les condicions econòmiques que duu a l'escanyament del mercat. La mesura d'aquest empitjorament es reflecteix en com es van estirant els terminis dels crèdits en els últims anys: ja no és rar escoltar pagar cotxes en 10 anys, o pisos durant tota una vida... Han reduït tant els nivells de vida que, perquè els comprem realitzant el seu benefici, ens "faciliten" que hipotequem el treball futur. Fins i tot per a les regles del seu mercat, la política

empresarial que porten a terme acaba passant-los factura doncs elimina clients.

Però no els importa, al contrari, perquè ara cada empresari pensa que –com en els 70- si ells aguanten donaran un salt enorme perquè un altre caurà i absorbiran el seu mercat, encara que això costi milers de llocs de treball i pitjors condicions laborals.

És una absoluta mentida –fins i tot des de l'òptica del mercat global- que la raó de la crisi siguin els alts salaris. Al contrari, nivells alts són els que els permet tenir compradors, i són precisament els sous baixos els que condueixen a la sobreproducció.

Enfrontar la crisi de sobreproducció

Només reconeixent la realitat tal qual és podem respondre-la. No es guareix el càncer amb aspirines, i resulta criminal donar-les a un malalt sense dir-li el que pateix doncs el condueix a la mort sense ni donar-li opció a buscar un remei més o menys contundent contra la seva malaltia real.

No es pot seguir pensant que qui planteja que hi ha crisi –que hi ha un càncer- al final serveix a l'empresa

creure's que com "no hi ha crisi", si s'empassa amb un ERE, els qui queden salven el lloc de treball; el que limita la lluita és creure's que davant les deslocalitzacions no es pot fer res i només queda resistir per aconseguir millors indemnitzacions, o als joves conformar-se amb la precarietat i l'empitjorament sense fi de les condicions laborals. Perquè acceptar cadascuna d'aquestes mesures és, a més d'insolidari, autoenganyar-se, doncs augmenta la pròpia debilitat i encara "elimina" més potencials compradors. Cal posar-li nom a la situació i explicar-la perquè els treballadors entenguin la gravetat de la situació i la necessitat de la lluita fins al final: perquè es pot i se'ls ha de parar si no volem veure incrementar encara més la precarietat i la misèria.

Per tant, ni acomiadaments ni reduccions salarials. Si hi ha massa producció, reducció de les hores de treball –que no flexibilitat- amb el mateix salari, i que siguin les empreses -que han produït aquesta situació a canvi de beneficis- les que ara s'ajustin el cinturó. I si no ho volen posar tampoc no és solució el pagar amb diners públics els seus exces-

doncs ella també ho diu –només que en l'altre sentit- i es genera por. Cal reconèixer el que és: el càncer de la crisi de sobreproducció. I com a tal cal tractar-la. No hi ha aspirines: no és qüestió de "mala gestió", ni d'invents de màrqueting per a incrementar les vendes doncs fins i tot si una empresa ho aconsegueix és a costa d'una altra que també té treballadors. No hi ha comprador perquè ells l'han escanyat amb sous de misèria, atur i precarietat. Hi ha el frau de les multinacionals que buiden les filials, si; hi ha beneficis milionaris i xantatges... però el que enganya i limita la lluita és

sos per a garantir-los el benefici: perquè com han demostrat reiteradament, passat un o dos anys, els torna a anar igual. Sinó que, en defensa dels llocs de treball, només queda l'ocupació de l'empresa per a exigir l'expropiació i la nacionalització sota control obrer per a produir el que respongui a les necessitats socials: si no són cotxes d'alta gama, que siguin utilitaris, i si no autobusos... La batalla es pot guanyar –com s'ha fet en el passat- però només a condició de tenir clar que estem enfrontant.

Esther. Afiliada de CGT.

Estudiants en lluita

La lluita estudiantil a França contra l'ofensiva del govern per precaritzar el mercat laboral amb el Contracte de Primera Ocupació que ha portat a més de quaranta universitats a la vaga. La lluita busca ara tancar l'esquerra oberta amb la repressió contra els joves fills d'immigrants a les ciutats perifèriques.

Reproduïm una entrevista amb tres estudiants publicada al darrer número de "L'Internationale", la revista del Groupe Socialiste Internationaliste, secció francesa de la Lliga Internacional de Treballadors - IV Internacional

GSI- Quin és l'estat de mobilització en les universitats?

Una quarantena d'universitats estan actualment en vaga. 51 establiments estaven presents en la coordinació de Poitiers que es va efectuar el cap de setmana del 9 i 10 de març. Assistim a una radicalització de tots els estudiants, que, a mesura que avança la mobilització, mostren la seva determinació de que s'està lluitant fins al final, no per a una reforma sinó per a la supressió del CPE, CNE i de la denominada llei « per a la igualtat del possibilitats ». Fins a la Sorbona està en vaga des del divendres 2 de març. Sobre aquest tema, volem condemnar amb fermesa el tancament i l'evacuació pels CRS

d'aquesta facultat l'última nit (11 de març). Condemnem també fermament tant les provocacions del ministre d'educació com del president de la Sorbona. Per a tornar a la pregunta, el 7 de març significa una tornada a la mobilització perquè aquesta manifestació interprofessional nacional va ser el primer pas cap a una unió entre la joventut i els treballadors.

GSI- Quins són els obstacles que heu trobat?

Des del principi del moviment van ser els aparells burocràtics, particularment la Unef, que fan de tap a la mobilització. En efecte, Unef sempre fidel a ella mateixa, procura frenar la mobilització impeding la direcció democràtica d'Assemblees Generals ordinàries en el si de les universitats. El Unef (PS, pròxim a Henri Emmanuelli) treballa mà a mà amb la tendència minoritària « Tendència tots Junts » (tendència controlada per JCR) per a no ser desbordats : ells es neguen a obrir les reivindicacions sota pretext que és el CPE qui dóna unitat, o fins i tot tracten de tancar amb clau les coordinacions nacionals perquè aquestes coordinadores no siguin una palanca per a la lluita. Així, Unef es nega particularment a afegir a la llista de reivindicacions « la supressió dels decrets d'aplicació ECTS / LMD », senzillament perquè ells són favorables a aquesta reforma de la universitat. El CPE, que és una etapa cap a la posada en marxa del contracte únic de treball (CPE aplicat sobre el conjunt treballadors), serveix per a liquidar el codi del treball.

Prenent altre exemple, París III, podem considerar que Unef juga un llenguatge doble. Quan el bloqueig (tancament?) és votat per primera vegada al febrer, la Unef fa tot el possible perquè aquest no s'efectui, particularment dient que no érem bastant nombrosos per a tenir aquest bloqueig. Si, malgrat tot, ells van canviar d'actitud, va ser perquè van ser forçats a fer-lo per la mateixa força de la mobilització. Ells adopten la mateixa actitud que en el moment de totes les mobilitzacions precedents : casant-se amb el moviment mentre ell és fort, al mateix temps que es preparen tant aviat com l'ocasió es presenti, per fer tornar els estudiants cap a casa. Només cal recordar les declaracions del president de la Uned de principis de febrer. En aquell moment, ell deia que anava a ser difícil mobilitzar els estudiants... A imatge de les direccions burocràtiques sindicals, el president de la Unef es va queixar de que no hagués existit "consens" sobre el CPE. Això vol dir que s'està disposat a negociar, però que vol negociar ell. El CDI existeix, cal lluitar per preservar-ho!

GSI- Com us organitzeu?

Aconseguiu en primer lloc votar la convocatòria de Rennes II (una de les primeres facultats que han votat la vaga) com a base per a la mobilització de París III. Això ens va permetre obrir al mateix temps la plataforma de reivindicacions al CNE, a la llei sobre la igualtat de possibilitats i a condemnar la supressió de llocs als concursos de l'ensenyament públic. Des del prin-

Crida de Rennes

«Nosaltres, estudiants de Rennes, reunits més de 1800 en Junta general ordinària el 8 de febrer de 2006, estem disposats a perseguir fins al final el combat contra la llei d'igualtat de les possibilitats i el CNE. Denunciem un atac sense precedent als joves de menys de 26 anys i a tots els assalariats d'aquest país. Considerem que aquesta mesura constitueix una precarització inacceptable de les nostres condicions de treball, i un regal fiscal per l'empresariat (per les exoneracions de càrregues). Nosaltres, estudiants de Rennes, ens neguem a ser una mà d'obra subjecta a prestació personal i d'un sol ús. Exigim la retirada pura i simple del CPE, la supressió del CNE i denunciem les supressions de llocs als concursos de l'ensenyament. En aquest sentit, vam cridar al conjunt de la joventut i assalariats d'aquest país a mobilitzar-se amb determinació i a seguir la lluita fins a final.»

cipi nosaltres lluitem per a la unió entre joves i treballadors. Vam anar a totes les manifestacions (les del 31 de gener, 2, 7, 13, el 21, 28 de febrer i el 7 de març) amb una pancarta « joves / treballadors unitat per a la retirada de CPE / CNE ». Vam fer votar una moció contra el tancament i la venda de París - III en la creació del pols d'excel·lència, conseqüència de la reforma ECTS / LMD que ha estat adoptat per unanimitat en la coordinació nacional del 25 de febrer en Toulouse i nosaltres també adoptem una crida interprofessional, el 4 de març, a la de Paris Jussieu. Per altra banda treballlem en l'extensió del moviment en els instituts: una secció de la FSEUL acaba de ser creada en l'institut de Couperin en Fontainebleau.

Quines són les perspectives per a la següent mobilització?

Anem per descomptat a continuar lluitant per a ajudar en l'organització de la mobilització estudiantil, particularment contra els aparells burocràtics, d'allí ajudant als estudiants a controlar la seva pròpia mobilització en assemblees unides i sobiranes i d'allí creixent en el sentit de la unitat entre joventut i els treballadors. Aquest aspecte és essencial en primer lloc perquè l'estudiant és un treballador en formació, com ho recorda la carta de fundació de la FSEUL, segon, perquè el combat contra el CPE és una lluita comuna de la joventut i de la classe obrera. Per a nosaltres, és doncs primordial d'anar fins al final, per a la mobilització unida de treballadors, estudiants i d'alumnes d'institut de segon ensenyament per a obtenir la supressió de CPE, de CNE i de la llei « sobre la igualtat possibilitats ». Per descomptat, és en aquesta perspectiva que nosaltres treballlem per a la preparació de la manifestació del 16 i 18 de març. En fi, la mobilització actual mostra l'absència d'un veritable sindicat d'estudiants que estigui preparat a ajudar als estudiants a organitzar-se cap a una fi. Un sindicat d'estudiants unitari i laic per a la defensa del servei públic, gratuït, des de la guarderia a la universitat. Fa falta així contruir aquesta eina. Això és el que nosaltres fem construint la FSEUL.

*Griselda, Greg, Mathieu,
sindicalistes de FSEUL
L'Internationale, 59, revista del
GSI-secció francesa de la LIT-CI*

Argentina

La Patagònia... segueix rebel

Las Heras és un poble ocupat pels efectius enviats per Kirchner des de Buenos Aires. El terrorisme governamental colpeja, enregistra habitatges, reté ciutadans, deté i tortura. Dels 6 detinguts en segueixen cinc a la presó. Però fins ara no han pogut acabar amb la lluita: Pico Truncado s'havia paralytitzat abans de l'ocupació i després de la mateixa es va sumar Empresa, a Caleta Olivia, amb les mateixes reivindicacions. Concentracions a Buenos Aires i coordinació del suport a nivell estatal contra l'ocupació... deixen la situació oberta en una polarització extrema: o guanya la Patagònia Rebel o es converteix en Tràgica. (Informació a LI 68)

Ocupació i repressió

Els mitjans silencien la primera víctima de la venjança del policia mort: el piquetero assassinat a bastonades l'endemà. Al contrari, la criminalització dels petrolers va ser la base perquè Kirchner ocupés el poble, reforçant els Grups d'Operacions Especials de Sta Cruz (GOE), amb Gen-

ciments impeding la realització d'assemblees de treballadors, la qual cosa constitueix l'aplicació d'un estat de setge no declarat...". A més, l'ocupació amb tal quantitat d'efectius permet accions ràpides a tota l'àrea nord de la província de Sta Cruz, responant a les garanties exigides per les petroleres en una zona que concentra els majors beneficis d'extracció: Repsol, Pan American Energy i Vintage Oil obtenen, només allà, guanys nets de fins a 2.064,58 euros per minut (més de 20 milions de les antigues pessetes per hora!)

La resposta a Las Heras

Ja vam informar en el LI 68 com la primera resposta va ser la continuació de la lluita amb la incorporació de la població - en defensa dels petrolers- en el tall de ruta davant l'arribada de les forces de Buenos Aires. Després de l'aixecament de la mesura, la resistència va seguir al poble i va fer palesa la divisió de la població.

A una carta signada amb l'empremta

Navarro, dirigent petrolier de Las Heras, va ser convidat a Zanon

darmeria, Policia Federal i, fins i tot, serveis secrets (SIDE) per a detenir els dirigents de la lluita. Van ser molts els "retinguts" posats en llibertat després de pallses a comissaria. Sis van ser detinguts i traslladats lluny del poble, a Puerto Deseado: entre ells un menor de 14 anys i la resta petrolers i d'altres treballadors. Segons organismes de drets humans estarien sent coaccionats per a declarar que les armes van ser dutes per dirigents sindicals. Mentre, els jaciments estan militaritzats per exigència de la càmera patronal i, segons els delegats petrolers, "la Gendarmeria realitza operatius en els ja-

dactilar de la filla del policia mort tot exigint "justícia" que van penjar molts comerços, en va seguir una altra de 30 dones de petrolers -Comitè de Dones- denunciant que als treballadors se'ls tractava com a criminals, exigint la fi de l'ocupació i la llibertat dels detinguts. A una marxa que va convocar la dona del policia -que viu a més de 400 Km de Las Heras- exigint càstig als culpables i que va agrupar darrera seu a comerciants, empresaris i la totalitat del cos de policia, li'n van seguir quatre exigint la llibertat dels detinguts. La realitzada l'endemà de les detencions va irrompre en el Consejo Deliberante i va

aconseguir la llibertat del menor. En una altra els manifestants van identificar infiltrats: a un li van trobar informes de la policia federal abans que gendarmeria el "de-tingués".

La polarització de la població és absoluta i ha esborrat d'un cop els idíl·lics discursos de "ciutadania". La lluita ha situat a cadascú en la barricada d'una classe social: junts les petroleres i l'Estat, a l'altra banda els petrolers i els piqueteros.

Extensió i solidaritat

Els dirigents petrolers, amb l'alliberat Navarro inclòs, van recórrer el país per a evitar l'aïllament: concentracions, rodes de premsa, reunions i una crida a la solidari-

tat -a part de quantes accions de suport es van poder realitzar-, membres de les organitzacions d'esquerres i advocats de drets humans van viatjar a Las Heras i es va vendre un bon solidari amb la resistència. El 23 arribaven a Las Heras delegacions de les organitzacions estatals que se sumaven a la mobilització d'aquell dia. Zanón insistia en la necessitat de convocatòria d'una vaga estatal de petrolers.

Però a més, la lluita, per les mateixes reivindicacions de Las Heras s'estenia. Ja ho havia fet a Pico Truncado amb anterioritat, però el 27 saltava Empasa, a Caleta Olivia, que només amb l'ocupació de la ruta per un comando antiavalots arribat de Las Heras frenava el tall previst. Però tampoc no es va desconvocar la vaga que va seguir una setmana fins a arrencar augmentos salarials a Repsol i Vintage Oil.

Una situació oberta

Han passat dues setmanes des de l'acord amb que es va posar fi a l'atur en Las Heras. Dels 3 punts, dos no s'estan complint: el cobrament dels dies d'atur i el pas al conveni petrolier en lloc del de la construcció -sous de la meitat-, que posa sobre la taula el frau de llei en la contractació de les empreses subcontractistes.

El tercer punt assolit és un termini -encara no vençut- perquè el govern augmenti el mínim sobre el qual aplicar "l'impost als guanys". Un impost

inventat per Kirchner, i pactat amb la burocràcia sindical, per a "recuperar" els augmentos salarials aconseguits amb les lluites dels últims anys: des del 2002 en són 300.000 treballadors els afectats, als nivells com ara el de petrolers els representa la pèrdua d'un salari complet per any.

Però la resistència i l'extensió donen els seus fruits i la segona setmana de març s'han de concretar. Les espases segueixen enlaire. D'un costat es construeix una tanca al voltant de la comissaria local per a evitar nous assalts, els pous segueixen militaritzats i 5 treballadors detinguts. De l'altre el Comitè de Dones està garantint presència de veïns i advocats en els enregistraments de cases, i la setmana comença amb una nova marxa per la llibertat quan vencen tant el termini legal per a l'alliberament o els càrrecs contra els detinguts, com el de Treball per a dictaminar l'enquadrament gremial.

Un altre cop des d'aquí el nostre suport a la justa lluita dels petrolers, per la llibertat dels detinguts i contra l'ocupació policial, animant els nostres lectors a enviar comunicats de suport. Posem el nostre gràfic de sorra en aquesta lluita que, de mantenir-se, fa possible el triomf de la Patagonia Rebel, però la reculada del qual de segur la converteix en Tràgica.

Esther. Barcelona

Última hora

El 9 de març al matí, l'assemblea de treballadors de l'empresa INDUS va ser interrompuda per la policia, que va detenir a dos delegats sindicals. Després va començar una caça de bruixes: els uniformats van irrompre de forma brutal en les cases dels treballadors. La jutge a càrrec de l'operatiu va explicar que les detencions tenen a veure amb la investigació de la mort d'un policia en anteriors mobilitzacions. Tots els detinguts van ser brutalment copejats i sistemàticament torturats per la gendarmeria i el grup GEO. Fins al moment consten 19 detencions i només es coneix la localització de 5 d'aquests treballadors detinguts. Entre ells hi ha municipals, un desocupat i la majoria petrolers de l'empresa INDUS, aquests últims són part dels obrers que reclamaven el traspass de conveni de la UOCRA a petrolers privats, els altres van anar a donar suport als seus veïns.

Suport: lasheraslucha@yahoo.com.ar

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>